

Simonsen: Det er ikke uinteressant at høre det ærede Medlem Hr. Holstein tale, og undertiden kan det ligefrem være morsomt. Der er jo ikke Tvivl om, at det særlig er Overenskomsten om Gennemførelsen af Krisehjælpen, der foranledigede det ærede Medlem til det voldsomme Udbrud her. Vi hørte nu Junkerpisken suse gennem Luften, og det var jo ikke mindst de Konservatives Rygstykker, det gik ud over, fordi de Konservative havde været med til at slutte denne Overenskomst med Regeringen om Krisehjælp til Landbruget og de arbejdsløse. Jeg vil dog sige til Trøst for de Konservative og andre, der har følt sig ramt, at det ærede Medlems Udtalelser ikke betyder ret meget. Græder derfor ikke! Det ærede Medlem staar i dette Øjeblik endnu mere ene, end han gjorde i 1922 eller nogen Sinde har gjort; det ærede Medlem staar lige paa Springet til at blive sat helt udenfor i dansk Politik. Det ærede Medlem har hidtil i hvert Fald haft et Presseorgan i Ryggen; men dette har nu vendt sig fra ham. „Aarhus Stiftstidende“ bringer i Dag en Artikel — ærede Medlemmer kan se den i Læseværelset —, hvori man gaar stærkt og begejstret, kan jeg sige, ind for den Overenskomst, som har foranlediget det ærede Medlem Hr. Holsteins Angreb her. Nu har dette Blad altsaa ogsaa forladt det ærede Medlem, og han har ikke en Gang en grædende Mand tilbage; han har slet ingen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Simonsen talte om grædende Mænd. Jeg tror, jeg kan sige som Præsten: Græder ikke, Børnlille; det turde være — — urigtigt og Usandhed alt sammen!

Forholdet er i hvert Fald for Jyllands Vedkommende dette, at jeg i Gaar Aftes telefonerede med Redaktøren af „Jyllandsposten“ — og dette Blad har i hvert Tilfælde mindst lige saa mange Læsere som „Aarhus Stiftstidende“, baade i Jylland og andre Steder i Landet — og Redaktøren sagde, at han var ganske enig med mig i alle mine Betragtninger og Synsmaader, som jeg gjorde Rede for overfor ham, som jeg har gjort Rede for dem overfor „Dagens Nyheder“ i et Interview i Gaar Aftes, og som jeg har gjort det her.

Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Simonsen vil komme til at sande, at det vil gaa nu ligesom i 1922, hvor man ogsaa

sagde, at jeg var ene, at jeg var slaaet ud, at jeg var færdig, og at jeg kunde lige saa godt trække mig ud af det offentlige Liv. Jeg er tilbøjelig til at tro, at jeg nu er saa gammel og hærdet Veteran, at hvad der den Gang var lidt overraskende, lidt nervepirrende for mig og voldte mig lidt Usikkerhed, men som jeg dog kom nogenlunde helskindet over, det vil jeg ogsaa nok staa igennem denne Gang. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Simonsen, som jo har den store Fordel altid at være i en kompakt Majoritet — det er selvfølgelig under givne Forhold en Behagelighed; jeg misunder ham den nu ikke —, i hvert Fald skulde være en lille Smule varsom med at sælge Bjørnens Skind alt for dyrt, førend den er død.

Jensen (Broby): Jeg vil gerne begynde med at rette et Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister, et Spørgsmaal af lokal Interesse for den Egn, hvor jeg bor. Det er et Spørgsmaal, som den højtærede Undervisningsminister og jeg har talt om før, under Finanslovbehandlingen for to Aar siden. Spørgsmaalet angaar en gammel Kæmpehøj, der ligger ude i en af Sorø Akademis Skove, og som er et Oldtidsminde af stor Betydning. Den højtærede Undervisningsminister lovede den Gang, at han nok skulde hjælpe til, at vi kunde faa dette Oldtidsminde sat i en saadan Stand, at man kunde være det bekendt, og at det kunde vise sig som det, det virkelig er. Det drejer sig om en lille Bevilling paa Finansloven, ikke om nogen særlig stor, en Bevilling, som samtidig vil kunne give Arbejde til nogle Mand i Vintermaanederne. Den højtærede Undervisningsminister lovede for to Aar siden at hjælpe til, at dette kunde ordnes. Desværre er der ikke sket noget siden. Jeg ventede, at der i Fjor var kommet et Forslag derom; men der kom ikke noget. Nu er det, jeg gerne vil spørge den højtærede Minister, om der ikke er Mulighed for i Aar at faa en saadan lille Bevilling ind paa Finansloven til Hjælp til at faa dette prægtige Oldtidsminde trukket frem. Det er en gammel Langdysse med 176 Sten, et af vort Lands allerflotteste Oldtidsminder. Jeg ved ganske vist, at den stedlige Skovrider ikke er særlig begejstret for at faa det gjort i Stand, og det er maaske derfor, vi ikke har faaet nogen Bevilling. Men jeg vil bede den højtærede Minister om at bruge sin Indflydelse og sætte Skovrideren paa Plads, saa vi kan faa Sagen ordnet.